

מדת בדת

שינון הדף היומי בדרך קצרה

לע"נ הגה"צ רבי שכנא בן רבי חיים קולדצקי זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 165 פרשת תרומה תשפ"ג

נזיר לד-מ

ופרט מה בא הפרט השני למעט, ויש לומר שלולא הפרט השני זה היה כלל שמוסיף על פרט, וההבדל בין כלל ופרט וכלל לפרט וכלל ופרט למרות שמשניהם לומדים כעין הפרט, אלא שבשני כללים מרבים כל מה שדומה לפרט אפילו מצד אחד, ואילו בפרט וכלל ופרט לומדים רק מה שדומה לו מב' צדדים וההבדל בין מיעט וריבה לפרט וכלל, שמפרט וכלל מרבים בנייר אפילו עלים ולולבים, ואילו במיעט וריבה לומדים רק לולבים ולא עלים.

ר' אבהו אומר בשם ר' יוחנן שבכל איסורי התורה אין ההיתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר שהתורה כללה במשרת,

דף לו זעירי אומר שגם באיסור של הקטרת שאור ההיתר מצטרף עימו, ולכאורה זה כר"א שלומד **מכל שאור**, אך לפ"ז גם בחמץ שכתוב **כל** גם יש לרבות שהיתר מצטרף לאיסור, וזעירי בא להוציא מדעת אביי שיש הקטרה פחות מכזית, קמ"ל שצריך שיעור אך ההיתר מצטרף, וכשרב דימי אמר שמועה זו הקשה לו אביי ששנינו שאם היתה מקפה של חולין ועליה שום ושמן של תרומה ונגע טבל יום במקצתו פסל רק מקום מגעו, והקשו ע"ז מדוע מקום מגעו פסול ואמר רבה בר בר חנה בשם ר' יוחנן שהטעם הוא מכיון שזר לוקה ע"ז בכזית **עמוד ב** ולכאורה טעמו שההיתר מצטרף לאיסור, ורב דימי דוחה שמדובר באופן שיש כזית בכדי אכילת פרס, והקשה אביי וכי צירוף של זמן אכילת פרס מועיל לחייב מדאורייתא, אמר רב דימי שכן, והקשה אביי א"כ מדוע חכמים חולקים על ר"א בכוחת הבבלי אולי יש שם צירוף בכדי אכילת פרס, אמר רב דימי שבכוחת אין כזית בכדי אכילת פרס שאם אוכלו כמו שהוא דעתו בטלה אצל כל אדם שלא אוכלים אותו בבת אחת, ואם אוכלו בטיבול אין בזה צירוף של אכילת פרס, והקשה אביי ששנינו בברייתא שאם היו ב' מדוכות אחת של תרומה והשניה של חולין ולפניהם היו ב' קדירות אחת של תרומה ואחת של חולין ונפל מאלו שתיהן מותרות שאומרים שמהתרומה נפל לתרומה ומהחולין לחולין, ואם נאמר שכזית בכדי אכילת פרס הוא מדאורייתא מדוע מקילים לומר שנפל היתר ההיתר, אך לכאורה גם אם נאמר שמדאורייתא היתר מצטרף לאיסור קשה מדוע מקילים אלא אין להוכיח משם כי תרומת תבלין מדרבנן, והקשה אביי מהברייתא שהיו ב' קופות של תרומה ושל חולין ולפניהם ב' סאים של תרומה ושל חולין ונפלו אלו לאלו תולים שמהחולין נפל לחולין ומהתרומה נפל לתרומה ואם נאמר שאסור בכדי אכילת פרס מדוע מקילים בכך,

דף לז ואם נאמר שהיתר מצטרף לאיסור מובן שמקילים כי החולין הם הרוב, אך אם יש צירוף בכדי אכילת פרס לא מועיל שהחולין הוא הרוב, אמר רב דימי שאין להקשות מתרומה בזמן הזה שהיא מדרבנן,

אביי הקשה מדוע למדו ממשרת שההיתר מצטרף לאיסור אולי זה מלמד שאסור מצד טעם כעיקר, ואמנם אביי הקשה לעיל מכל הברייתות ועכשיו הוא מסכים ללמוד מנזיר, ויש לומר שאחרי שרב דימי תירץ את הברייתות הקשה אביי שנאמר שמהפסוק יש נזיר ילמדו לטעם כעיקר וכן שנו בברייתא שמשרת לומדים לטעם כעיקר וכן בשאר איסורים בתורה שאם שרה ענבים במים ויש בהם טעם יין חייב ולומדים שאר איסורים בק"ו שאם בנזיר שאין איסורו עולם ואינו אסור בהנאה ויש היתר לאיסורו נאסר הטעם כעיקר, ק"ו שכלאי הכרם שאסורים לעולם ואסורים בהנאה ואין היתר לאיסורם שטעמם יאסור את העיקר, ונלמד גם ערלה שדומה בשני דברים לכלאיין, אמר תלמיד אחד לאביי שר' אבהו אמר רק לדעת ר"ע, אך אין לומר שלומדים את זה מר"ע של המשנה שאומר שנוזר ששרה פתו ביין ויש בו לצרף כזית חייב, שניתן לומר שחייב כי יש כזית בעין ובא להוציא מדעת ת"ק שצריך שיעור רביעית, אלא הכוונה לדברי ר"ע בברייתא שאומר שנוזר ששרה פתו ביין ואכל כזית מפת ומיין חייב, ורב אחא בר רב אריא שאל את רב אשי לדעת ר"ע שמנזיר לומדים שהיתר מצטרף לאיסור מהיכן לומדים טעם כעיקר, אמר רב אשי שלומדים מבשר וחלב שזה רק טעם ובכ"ז אסור, ולרבנן אין ללמוד משם כי זה חידוש שחדשה תורה, ואין לומר שהחידוש הוא שכל אחד מותר בפני עצמו אך נאסרו בתערובת, שמצאנו גם בכלאיין שמתרים כל אחד בפני עצמו ואסורים בתערובת, אלא החידוש הוא שגם אם שרו בשר בחלב יום שלם זה מותר ואם בישראל יחד מעט זמן נאסרו, אך לפ"ז גם ר"ע לא למד מבשר וחלב שזה חידוש **עמוד ב** אלא הוא לומד מגיעולי עכו"ם שהתורה אמרה **כל אשר יבא באש תעבירו באש** והרי בכלים יש רק טעם והתורה אסרה, ורבנן לא למדו משם כי זה חידוש שבכל התורה נותן טעם לפגם מותר וכאן אסור, אך לכאורה לפ"ז א"כ ר"ע לא ילמד משם כי זה חידוש, ואמר רב הונא בר חייה שהתורה אסרה רק קדירה שבשלו בה באותו יום והטעם אינו פגום ורבנן סוברים שגם בבת יומא יש קצת פגם.

רב אחא בר רב אריא שאל את רב אשי לר"ע שלומד ממשרת שהתר מצטרף לאיסור שנלמד משם לכל התורה, אמר רב אשי שנוזר וחסאת הם ב'

דף לד שנינו במשנה שבהרתיע לאחוריו אינו נזיר ומשמע שאם הגיע לפנינו הוא נזיר, ולר' טרפון ודאי אינו נזיר שהרי בשעה שנזר הוא לא ידע מי הוא, כמו שאמר ר' יהודה בשם ר' טרפון שאלו שהתערבו במשנתנו אין אחד מהם נזיר כי הנזירות נתנה להפלאה, אלא זה דעת ר' יהודה בכרי ששנינו שאם אמר הריני נזיר על מנת שיש בכרי הזה מאה כור ומצא שנגנב או אבד, ר"ש אסר ור' יהודה מתיר שר"ש סובר שאם לא היה נגנב אולי היה בו ק' כור והיה נזיר לכן גם כשנגנב הוא נזיר, וגם כאן הוא נזיר כי אולי זה אכן פלוני, ולר' יהודה ספק נזירות להקל.

משנה אם ראה כזי ואמר הריני נזיר שזה חיה הריני נזיר שאינו חיה, הריני נזיר שזה בהמה, הריני נזיר שזה בהמה, הריני נזיר שזה חיה ובהמה, הריני נזיר שזה לא חיה ולא בהמה, הריני נזיר שאחד מכם נזיר, הריני נזיר שאין אחד מכם נזיר, הריני נזיר שכולכם נזירים הרי כולם נזירים. **גמרא** יש ששונה במשנה ט' נזירים ויש ששונה ט' נזירות של אדם אחד, ולכאורה הצד של ט' נזירים מובן שהיו בני אדם נוספים שכל אחד התפס נזירות, אך לכאורה אין יתכן שיהיה ט' נזירות באדם אחד שאמנם שש הראשונים שייכים שזה חיה או בהמה או לא זה ולא זה או שזה אחד מהם, אך ר"ש שייך שאחד מכם או שאין אחד מכם או שכולכם הרי מדובר באותו אדם, ורב ששת מעמיד שהוא אמר הריני נזיר ונזירות הכל עלי שכל מה שמתחלק בנזירות זו יהיה עלי.

פרק שלושה מינין

משנה איסור נזיר כולל ג' מינים: טומאה, תגלחת, והיוצא מהגפן, וכל היוצאים מהגפן מצטרפים זה עם זה, וחייב רק כשאכל מהענבים כזית, **עמוד ב** למשנה ראשונה חייב רק כששתה רביעית יין, ור"ע סובר שגם אם שיה פת ביין ויש בה כדי לצרף כזית חייב, וחייב על יין בפני עצמו וענבים בפני עצמם ועל חרצנים בפני עצמם, ולר"א בן עזריה חייב רק כשאכל ב' חרצנים וזג, לר' יהודה חרצנים זה הקליפה החיצונה והזגים הם בפנים, ולר' יוסי החיצונים הם זגים והפנימי ענבל. **גמרא** משמע במשנה שרק יוצא בהמה שהחיצון הוא זג והפנימי ענבל. **אמרא** משמע במשנה שרק יוצא מהגפן אסור אך גפן עצמו מותר וזה לא כר"א שאומר שגם עלים ולולבים אסורים, וללישנא בתרא הדיוק הוא מהסיפא שכתוב שחייב רק כשאוכל כזית מהענבים ומשמע שעל גפן עצמה פטור וזה לא כר"א שסובר שלומדים את האיסור בריבוי ומיעוט, שכתוב **מיין ושכר יזיר** למעט, ומכל אשר יעשה מגפן היין מרבה וריבה הכל ומיעט רק זמורות, ורבנן למדו בפרט וכלל ופרט, **מיין ושכר יזיר** פרט, מכל אשר יעשה מגפן היין כלל, **מחרצנים ועד זג** פרט, פרט וכלל ופרט לומדים כעין הפרט וכמו שהפרט הוא פרי ופסולת פרי כך הכלל הוא פרי ופסולת פרי, ואין לומר שכמו שהפרט הוא פרי גמור כך הכלל, שא"כ מה הניח הפסוק שלא כתבו שכתוב **ענבים לחים ויבשים וכתוב חומץ יין**, א"כ בא לרבות פרי ופסולת פרי, ומה שכתוב **מחרצנים ועד זג** בא ללמד שבפרט וכלל לא דנים כעין הפרט אלא הכלל מוסיף על הפרט עד שהפסוק כותב פרט כמו בניד, ולכאורה פסולת פרי הכוונה חומץ ופרי בא לרבות גוהרקי שהם ענבים קטנים בין הגדולים, **אף כל** של פסולת פרי אמר רב כהנא שבא לרבות ענבים שהתליעו, **ועד זג** אמר רבינא שבא לרבות דבר הקרוש שבין הזג והחרצן שעושים ממנו שמרים.

דף לה ור"א בן עזריה במשנתנו שלומד מוחרצנים ועד זג שחייב רק כשאכל ב' חרצנים וזג לא למד את הפרט כמו בברייתא אלא הוא סובר כר"א שלמד במיעוט וריבוי, או שהוא למד כרבנן ובכ"ז לומדים מזה עוד פריטים ממה שהתורה כתבה את זה בנפרד אחרי הכלל ולא עם שאר הפרטים, אלא כדי ללמוד בכלל ופרט וממה שהתורה לא כתבה חרצנים ועד זגים או חרצן ועד זג, למד ר"א בן עזריה שהחיוב הוא בב' חרצנים וזג אחד.

ר"א שלמד בנזיר ריבוי ומיעוט הוא למד פרט וכלל ופרט מהפסוק וכי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה פרט, וכל בהמה כלל **לשמור** חזר ופרט, ודנים פרט כלל ופרט כעין הפרט, ורבא אומר שהוא למד את זה מהפסוק **ואם מן פרט, הצאן כלל, כבשים ועיזים** פרט, ודנים פרט וכלל ופרט כעין הפרט, ור' יהודה מדיסקרתא מקשה שנלמד מהפסוק **ואם מן פרט הבהמה כלל בקר וצאן** פרט, ודנים כעין הפרט, אמר לו רבא שאין ללמוד מהפסוק של בקר שניתן לומר שהבהמה כולל חיה, **עמוד ב** אמר לו ר' יהודה שלא יתכן לכלול חיה כי כתוב **בקר וצאן** וזה פרט וכלל ופרט שדנים כעין הפרט ופשוט שאין חיה בכלל, אלא אין ללמוד מהפסוק ונתת **הכסף בכל אשר תאזה נפשך** שזה כלל, **בבקר וצאן ובבשר** פרט, ובכל אשר תשאלך נפשך כלל, ודנים כעין הפרט, וכמו שהפרט כולל דבר שהוא פרי שיצא מפרי וגם גידולי קרקע, כך יש ללמוד מה שדומה לזה, אך קשה שאם בכלל פרט וכלל לומדים כעין הפרט מה בא הכלל האחרון לרבות, ויש לומר שהוא בא להוסיף כל מה שדומה לו, וכן יש להקשות בכל פרט וכלל

כתובים שבאים כאחד ואין מלמדים, שכתוב בחטאת כל אשר יגע בבשרה יקדש ואין לומר גם כשלא בלע כי כתוב בבשרה עד שיבלע וכתוב יקדש שנעשה כמוה שאם היא פסולה הבשר פסול ואם הוא כשר יאכל כחמור שבה, ורבנן למדו משם כיון שצריך את שני הפסוקים, שלא היינו לומדים נזיר מקדשים שרק בקדשים מחמירים, וקדשים לא היינו לומדים מנזיר שהתורה החמירה באיסור שאפילו חרצן נאסר לו, אך ר"ע סובר שאמנם נזיר לא לומדים מחטאת אך חטאת ניתן ללמוד מנזיר שהרי את כל האיסורים בתורה לומדים מנזיר, ורבנן סוברים שבחטאת ההיתר מצטרף לאיסור ולא לומדים חולין מקדשים, וממשרת של נזיר לומדים טעם כעיקר, אך ר"ע סובר שחטאת ונזיר הם היתר שמצטרף לאיסור ולא לומדים מהם כי הם ב' כתובים שבאים כאחד, רב אשי שאל את רב כהנא מהברייתא שמהפסוק מכל אשר יעשה מגנף היין לומדים שאיסורי נזיר מצטרפים זה עם זה ואם לר"ע ההיתר מצטרף לאיסור ק"ו שאיסור מצטרף לאיסור, אמר רב כהנא שהיתר מצטרף עם איסור רק בבת אחת אך איסור מצטרף אפילו כשאוכלם בזה אחר זה,

דף לח ולדעת ר"ש שאין דין שיעור ולא צריך לצרף לומדים מכל אשר יעשה שנעשה נזיר רק כשנזיר מכולם.

ר' אבהו אומר בשם ר"א שבכל שיעורי רביעית בתורה אין התר מצטרף לאיסור מלבד בניזיר שהתורה אמרה **משרת**, ולר' יוחנן לעיל אפילו איסורי אכילה של נזיר מצטרפים עם היתר אך לר' אבהו רק משקין מצטרפים.

ר"א אומר שיש בתורה עשר רביעיות, ורב כהנא אחז בידו ה' אדומות וה' לבנות, ה' אדומות סימנם: **נזיר, ועושה פסח, שהורו, במקדש, ומתו**, רביעית יין של נזיר, עושה פסח שרב יהודה אמר בשם רב שד' כוסות שיעורים ברביעית, שהורו שאם שתה רביעית יין לא יורה, במקדש שמי שתה יין ונכנס למקדש חייב מיתה, ומתו, שרביעית דם היוצאת משני מתים מטמאה באוהל שכתוב **ועל כל נפשות מת לא יבא**, ה' רביעיות לבנות סימנם: **חלת, נזיר, מצורע, שנפסלו, בשבת**, חלת, רביעית שמן לחלה, נזיר רביעית שמן לקרבן נזיר, מצורע רביעית מים לטהרת מצורע, שנפסלו שמשקים טמאים פוסלים את הגויה מאכילת תרומה ברביעית, ובשבת שאיסור הוצאה בשופכים ברביעית, ולכאורה יש עוד רביעיות כגון רביעית מים לנטילת ידיים לאחד ולא לשנים, ויש לומר שר"א לא מנה דבר שתלוי במחלוקת ולכן לא מנה את מה שכתוב בסוטה שהכהן הביא פיילי של חרס ונתן בה מהכיר חצי לוג מים ולר' יהודה רביעית, וכן לענין עביט של מי רגלים ששנינו כמה הוא נותן לתוכה כל שהוא ולר' זכאי רביעית, ואמנם ניתן למנות רביעית מים שמועיל למקוה, אך כיון שרבנן בטלו דין טבילה ברביעית לכן ר"א לא מנה את זה.

עמוד ב לת"ק לא לומדים איסור שתיה בניזיר מאיסורי אכילה, ולר"ע כיון שכתוב **וענבים לחים ויבשים לא יאכל** לומדים שכמו שאכילה בכזית כך בשתיה חייב בכזית.

כתוב בברייתא והפסוק **וענבים לחים ויבשים לא יאכל** לומדים לחייב על כל אחד בפני עצמו ולומדים גם שאר איסורים שכמו שאכל זה מין אחד וב' שמות וחייב על כל אחד, כך בכל איסורים, וכאן הכוונה שחייב גם על יין חדש וענבים שהם מין אחד אך הן ב' שמות.

אביי אומר שאם אכל חרצן לוקה ב' אכל זג לוקה ב' ואם אכל חרצן זוג לוקה ג' גם על **מכל אשר יעשה מגנף היין**, ורבא סובר שלוקה רק אחד שלא לוקים על לאו שבכללות, ורב פפא מקשה מברייתא שלר"א אם הנזיר שתה יין כל היום לוקה אחד, ואם התרו בו אל תשתה אל תשתה והוא שתה חייב על כל אחד ואם אכל ענבים לחים ויבשים לחרצנים זוגים וסחט אשכול על ענבים ושתה לוקה חמש, ולאביי צריך ללוקה שש גם על מכל אשר יעשה מגנף היין, ויש לומר שהתנא שייך ושיירי **בל יחל דברו** אך לכאורה זה לא נקרא שיעור כי זה שייך גם במקום אחר לענין נדר, אך רבינא מפרזקיא אומר שהתנא שייך את הענבים של בין הביניים, ואמר רב פפא שאכן לא כתוב בברייתא חמש,

דף לט ואף שרב פפא שאל שכתוב חמש אלא שרב פפא חשב שאביי לא אמר את זה מקבלה והוא חזר בו ולא ידע שהוא כן למד כן מקבלה והוא לא חזר בו.

ר' יוסי לומד במשנה שהחיצון זג והפנימי חרצן, ורב יוסף אומר שהתרגום מפורצנין ועד עיצורין זה כדעת ר' יוסי.

משנה סתם נזירות ל' יום ואם גילח או שגילחוהו לסטים סתר ל' יום נזיר שגילח בזוג או תער או ספסוף ותלש כל שהוא משערו חייב. **גמרא** הסתפקו אם השיער גדל ממקום חיבורו בבשר או בסופו, והנ"מ אם גילחוהו לסטים והשאיירו בו שיער כדי לכופף ראשו לעיקרו, שאם השיער גדל ממקום הבשר א"כ הלסטים לקחו לו את שיער נזירותו וסתרו את נזירותו, אך אם השיער גדל בסופו א"כ הם השאיירו בו את מה שנזר בו, ולכאורה יש להוכיח מביצי הכינים שנמצאים בעיקר השערה, שאם נאמר שהשיער גדל מתחת א"כ הם היו צריכים להיות בראש השערה, ויש לומר שאמנם השיער גדל מעיקרו אך בגלל חיותם הם גולשים לעיקר השיער, אך לכאורה יש להוכיח מכינה שמתה שנשארת בעיקר השיער וודאי אינה גולשת לעיקר השיער, ויש לומר שבגלל שאין בה חיות היא לא נאחזת בשיער שגדל, ולכאורה יש להוכיח מהבלורית של הכושיים שכשמגדלים את השיער בקליעה זה רפוי קרוב לראש, ויש לדחות שמחמת ההידוק של

הבלורית זה מתרפה קרוב לראש, ויש להוכיח ממה שצובעים את הבהמה של מעשר בהמה שהצבע נשאר בסוף והצמר רפוי מתחת, ועוד יש להוכיח ממה שהזקנים צובעים את זקנם שמלבין עיקרי שערם **עמוד ב** א"כ מוכח שהשיער גדל מעיקרו, אך לפ"ז מה ששנינו שבגילחוהו לסטים והשאיירו בו כדי לכופף ראשו לעיקרו לא סותר ואם נאמר שהשיער גדל מתחת א"כ הם השאיירו בו את מה שנזר, ויש לומר שמדובר שהם גילחוהו אחר מלאת וכר"א סותר ז' שהוא לא קיים את מצות תגלחת שלומדים תגלחת טהרה מתגלחת טומאה שכמו שבטומאה מונה ז' כך בטהרה מונה ז', ורבנן קבלו שבז' ימים גדל השיער כדי לכופף ראשו לעיקרו.

כתוב בברייתא שלר' יאשיה אין לומר שנזיר חייב רק בגילוח בתער כי כתוב **קדוש יהיה גדל פרע**, ור' יוחנן סובר שחייב רק בתער ואילו מרט תלש או ספסף פטור, ומה שכתוב **קדוש יהיה** שעל תער עובר גם בעשה ובלא תעשה, ובברייתא אחרת לומדים מהפסוק **לא יעבור על ראשו**, שתלש ספסף או מירט חייב ומה שכתוב **תער לא יעבור** בא ללמד שהתגלחת האחרונה היא בתער שאי אפשר ללמוד ממצורע,

דף מ שלא לומדים קל מחמור להחמיר עליו, ורבי אומר שזה ניתן ללמוד מתער **לא יעבור על ראשו עד מלאת** שאחר מלאת התגלחת תהיה רק בתער, ומה שהתורה כתבה את זה בתחילה לומר שכשמגלח בתער בניזירותו לוקה שתיים.

רב חסדא אומר שעל שצרה אחת לוקה בימי נזירותו ואילו שיעור ב' שערות מעכבות את תגלחתו, אך סתירת נזירותו היא רק בגילח רוב ראשו בתער ומשמע שבדבר אחר לא, אך בברייתא שנינו לרבות כל המעבירים, אלא יש לומר שגילח כעין תער, וכן שנו בברייתא שנזיר שתלש מירט או ספסף כל שהוא אינו סותר אלא ברוב ראשו ובתער, ור"ש בן יהודה אומר בשם ר"ש שכמו שב' שערות מעכבות בו כך ב' שערות סותרות בו.

שנינו בנגעים ששלושה מגלחים ותגלחתם היא מצוה, נזיר מצורע ולויים, ואם גילחו שלא בתער או שיעירו ב' שערות ולא עשו כלום, היחידוש ברישא של המשנה שהתגלחת היא רק בתער ולא מועיל אם כן בסם, ומה שכתוב בהמשך שגילוח בתער מעכב, אמנם בניזיר לומדים ממה שכתוב **תער לא יעבור על ראשו** ובלויים כתוב **והעבירו תער על כל בשרם** אך במצורע לא כתוב תער, ואין לומר שלומדים מלויים במה מצינו שהתגלחת מצוה והיא בתער כך במצורע, כי ניתן לפרוך שיש תנופה בגופם של לויים, ואם נלמד מנזיר יש לפרוך שקרבנו טעון לחם וקרבן מצורע אינו טעון לחם, אך ניתן ללמוד בצד השהו מנזיר ולויים, ואם תפרוך מאחד יחזור הדין ללמוד מהשני והצד השהו בהם שטעונים תגלחת והיא בתער, אך רבא מברניש אומר לרב אשי שניתן לפרוך על הצד השהו **עמוד ב** שאין בניזיר ולויים קרבן בדלות, ואילו במצורע יש בדלות קרבן אחר, ורבא בר משרשיא הקשה לרבא שבתחילה התנא אומר שלא לומדים נזיר שהוא קל ממצורע החמור להחמיר ואח"כ אומר התנא שלומדים מהדין ובסוף לא לומדים מהדין, אמר לו רבא שבתחילה התנא דיבר לדעת רבנן שלא לומדים נזיר מצורע, ובסיפא זה כר"א שלומדים מנזיר שרובנן חייב בהשחתת זקן רק כשמגלח בתער ואם גילח במלקט ורהיטני פטור, ולר"א חייב גם במלקט ורהיטני, שרבנן למדו ממה שכתוב **ופאת זקנם לא יגלחו** וניתן לומר שאסור גם במספריים והפסוק אומר לא תשחית, ואין לומר שחייב גם במלקט ורהיטני שכתוב **ופאת זקנם לא יגלחו** ונאסר רק גילוח שיש בו השחתה והיינו תער, וכשהתורה ציותה גילוח המצורע הכוונה בתער, ואין לומר שייקיים מצוה גם במלקט ורהיטני שא"כ התורה יכלה לשתוק מהמילה זקנו וממילא היינו אומרים שאם נזיר שעושה איסור מגלח רק בתער מצורע שמקיים מצוה בתגלחתו ודאי יכול לגלח בתער, ורב פפא אומר לרב שימי בר אשי שאם נאמרה הלכה שניתן להפריש דוקא במעות סתומים, א"כ מה ששנינו לקמן שרשב"ג אומר שאם הביא ג' בהמות ולא פירש, הראויה לחטאת תקרב חטאת והראויה לעולה תקרב עולה והראויה לשלמים תקרב שלמים, והרי לדבריך בהמה לא נחשבת כמפורשת, אמר רב שימי שכמו שבקנינים נאמר גזירת הכתוב **ולקח ועשה** שהם מתפרשים בלקיחת הבעלים או בעשיית הכהן **עמוד ב** א"כ גם בקרבן נזיר לא יתכן לומר שבהמה של חטאת תקרב עולה כי היא נקבה.

רב המנונא מקשה על מה שנאמר לעיל שבהמה בעלת מום נחשבת כסתומה, ששנינו לקמן מתי בן מגלח על נזירות אביו שאם הוא ואביו היו נזירים והאב הפריש מעות לנזירותו ומת, ואמר הבן הריני נזיר על מנת שאגלח על נזירות אבי, אם היו לו מעות סתומות ילכו לנדבה והוא יתהר לו בהמה מפורשת החטאת תמות והעולה תקרב עולה והשלמים לשלמים, ומשמע אפילו בעלת מום, ויש לדחות שמדובר בתמימה אך לפ"ז בעלת מום היא כסתומה, א"כ קשה מדוע כתוב מעות סתומים יפלו לנדבה שיכתבו חידוש יותר שאפילו בהמה אם היא בעלת מום יביאו ממנה לנדבה, ויש לומר שאכן בעלת מום אינה קדושה אלא לדמיה א"כ זה כלול במעות, ורבא מקשה שיש ברייתא שמהפסוק **קרבנו** לומדים שיוצא בקרבנו ולא בקרבן אביו, ואין לומר שאינו יוצא בקרבן אביו רק כשהפריש לחמורה ורוצה להביא לקלה, או שאביו הפריש לקלה והוא רוצה להביא לחמורה אך מקלה על קלה או מחמורה על חמורה יכול להביא, וכתוב **קרבנו** שיוצא רק בקרבנו ולא בשל אביו, ואין לומר שאינו יוצא רק בהמה שהפריש אביו אך יצא במעות שאביו הפריש שהרי שנינו שאדם מגלח על נזירות אביו בזמן שהן סתומים ולא כשהם מפורשים.